

*Ștefan TORCĂRESCU**

O ÎNTREPRINDERE REPREZENTATIVĂ ÎN RÂMNICU SĂRAT ÎN PERIOADA COMUNISTĂ: RAFINĂRIA VENUS-OILREG

*A Representative Enterprise from Râmnicu Sărat in the Communist Era:
Venus-Oilreg Refinery*

Abstract: The plant specialised in recycling used mineral oils from Râmnicu Sărat, Venus-OILREG, was the only enterprise of this kind in communist Romania. The paper outlines the factory organisation, its output of manufactured goods, statistics concerning production, as well as the means of integrating this enterprise in the communist production system. The research relies on unedited archival documents and oral histories.

Keywords: communism, industry, Râmnicu Sărat, refinery, Venus-OILREG

*

În general, cazul orașului-târg Râmnicu Sărat este unul tipic orașelor mijlocii pentru modul în care proiectul industrial derulat de regimul comunist după anul 1945 se dorea a fi un motor al transformării socialiste, spațiu formator al omului nou și o sursă a fericirii întregii societăți. Există și anumite aspecte specifice acestui proiect de dezvoltare a industriei râmnicene, cum ar fi existența unor activități industriale anterior implementării modelului sovietic de dezvoltare, cu tot ceea ce implică o experiență de acest gen în viața unei comunități, inclusiv impunerea controlului mecanismelor decizionale într-o asemenea instituție.

Existența petrolului și a altor bogății minerale în județul Râmnicu Sărat în zona de deal și în zona de câmpie a fost studiată științific pentru prima dată în anul 1906 de către O. H. Opreș, colaborator al savantului cu origini râmnicene Gheorghe Munteanu Murgoci¹. Rezultatul acestei cercetări științifice a fost prezentat la Expoziția jubiliară din 1906, prilejuită de aniversarea a patruzeci de ani de domnie a Regelui Carol I. Primele încercări de exploatare a petrolului în zona s-au făcut pe la 1840 în satul Sări, comuna Bisoca. În localitatea Valea Rea erau semnalate la acea dată puțuri primitive părăsite, având adâncimea de 35-40 m, făcute de locuitorii din zonă pentru a scoate păcura pe care o foloseau la unsul osiilor roților. În anul 1913,

* doctorand, Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați (torcarescu@yahoo.com).

¹ *Almanahul Râmnicului Sărat, reeditat*, Editura Rafet, Râmnicu Sărat, 2008, p. 41;

la aproximativ 50 de kilometri de orașul Râmnicu Sărat, în localitatea Dealul Sării o asociație din care făceau parte G. Lupescu, G. Săulescu și O.H. Opriș concesionează un platou petrolifer pe care instalează două sonde de mână². Existau la acea dată și alte locuri în județul Slam Râmnic în care erau puțuri active sau puțuri părăsite de petrol, cum ar fi: Dealul Roșu, Poiana Păcurei, Valea Rea sau “în zona satului Bălțăgari, unde, pe terenurile localnicilor erau semnalate baltoace de păcură³”. Totuși potențialul zonei nu era unul deosebit, totuși, în Legea minelor din anul 1937 județul a fost declarat regiune petroliferă.

Situată la periferia sud-estică a municipiului Râmnicu Sărat, la o distanță de aproximativ 1 kilometru de gara feroviară și 500 metri de DN 22 A Râmnicu Sărat-Brăila, fosta Rafinărie Venus – Oilreg a fost înființată în anul 1911 sub denumirea de Fabrica de petrol și derivate “Bălțatu”, numită și “Găzăria”, având sediul administrativ în Râmnicu Sărat, strada Carol, nr.1, dar punctul de lucru în comuna Bălțați, la numai 3 kilometri de oraș, astăzi com. Valea Râmnicului⁴. Instalațiile folosite pentru distilare la acel moment însemnau niște alambice și câteva vase metalice pentru depozitare. Proprietarii acesteia erau doi evrei, Elias Pistner și Iancu Goldenberg și aveau 13 angajați⁵. Statistic, capitalul inițial a fost de 3 milioane lei și a crescut treptat, corespunzător dezvoltării activității de producție, în doar șapte ani de la înființare la 5 milioane lei, pentru ca în anul 1944 să ajungă la 15 milioane lei.

La scurtă vreme de la înființare, C.D. Costescu, patron al unei fabrici de cărămidă din oraș, preia această găzărie de la Pistner și Goldenberg și face primele investiții importante, aducând-o la marginea orașului. Prin decizia Consiliului comunal nr. 245 din 22 noiembrie 1913 a fost aprobată cererea formulată de noul proprietar pentru arendarea unui teren din proprietatea comunei urbane Râmnicu Sărat pentru o perioadă de 25 de ani, în zona numită cărămidărie, mai târziu strada Costieni nr. 76, în vecinătatea căii ferate Buzău – Mărășești, locație unde a fost instalată ulterior distileria de petrol.

Fabrica de petrol și derivate „Bălțatu” lucra cu blaz⁶, care funcționa ca monte-jousul⁷ de acid sulfuric, a început să producă petrol lampant în anul 1915,

² Valeriu Nicolescu, *Un colt de Țară Românească – Județul Slam Râmnic*, vol.2, Editura Editgraph, Buzău, 2009, p. 59;

³ Idem, *Un colt de Țară Românească – Județul Slam Râmnic*, vol.2, Editura Editgraph, Buzău, 2009, p. 60;

⁴ Dr. Ing. Ion Irimia Zecheru, *O istorie mai puțin cunoscută – de la “Găzăria Venus” la Rafinăria Venus Oilreg*, în Monitorul de petrol și gaze, nr. 9(67), septembrie 2007, p.46;

⁵ ANR-SJB, *fond Camera de Muncă Râmnicu Sărat, dosar nr. 20/1944*, p. 8;

⁶ Blazul este rezervorul din partea inferioară a unei coloane de distilare sau de rectificare, în care se introduce amestecul de distilat sau de rectificat (sursa: <https://dexonline.ro/definitie/blaz>, accesat la data de 22. 11.2018, ora 17.53) ;

cu o capacitate de aproximativ 100 tone lunar, cu operare intermitentă. În următorii cinci ani va produce 120 tone într-o lună, pentru stocarea materiei prime dispunând de două rezervoare⁸. La 9 august 1916 C. D. Costescu vinde distileria lui Micu Hassan din București, patronul fabricilor de ulei de lângă Obor, actul de vânzare fiind transcris la Tribunalul Râmnicu Sărat, solicitând o lună mai târziu și cumpărarea terenului pentru a extinde instalațiile existente, cerere acceptată de către Consiliul comunal. Noul proprietar îi va schimba numele în “Găzăria Venus”.

Intrarea României în Primul Război Mondial face ca în luna noiembrie 1916 să fie incendiată toată producția de gaz lampant și petrolul aflat pe stoc la acea dată în stocurile rafinării râmnicene, ca măsură din planul de apărare în timpul războiului, pentru a nu fi folosită de inamic. Din cauza războiului au suferit avarii însemnate și instalațiile rafinării. Activitatea a fost oprită din decembrie 1916, până în anul 1919, când după lucrări de reparații este repusă în funcțiune.

Din anul 1926 fabrica este cumpărată de către Societatea Româno-Belgiană de Petrol, care îi mărește capacitatea de prelucrare la 40 tone pe zi, prin montarea unui blaz de mare capacitate și a unei case de pompe, energia auxiliară fiind furnizată de aburul produs de cazanul unei locomotive scoase din exploatarea căilor ferate. Numărul angajaților ajunge la 65 în această perioadă, iar aprovizionarea cu materie primă se făcea cu ajutorul cisternelor de cale ferată, rafinăria având în proprietate 60 de astfel de cisterne. În 1928 Societatea Petrolieră Româno-Belgiană începe construcția unei instalații de distilare tip Bormann prevăzută cu 7 coloane de distilare și o instalație de fabricare a parafinei, cea din urmă funcționând până în anul 1966⁹, extinde casa de pompe și construiește conducta de țigăi Arbănași-Râmnicu Sărat. „Rafinăria Venus a funcționat în aceste condiții până în anul 1936, când este declarată în stare de faliment și este preluată de Banca Comercială de Stat, rămânând închisă până în aprilie 1942, când a fost cumpărată de asociații Popovici și Sovensohn care au repus-o în funcțiune cu aproximativ același număr de angajați, sub denumirea de Rafinăria Astramina. Începând cu anul 1943 trece sub tutela Societății Astra Română, până în 1944 când revine la vechea societate sub numele de Rafinăria Venus”¹⁰.

În anul 1937 societatea râmnicenă a expediat cantități importante de motorină nerafinată la Rafinăria „Noris” din Ploiești, la depozitul de tranzit din

⁷ Montejusul este un dispozitiv cu acțiune intermitentă, care servește pentru ridicarea lichidelor, în special a celor corosive, cu ajutorul aerului comprimat (sursa: <https://ro.m.wikipedia.org/wiki/montejus>, accesat la data de 22. 11. 2018, ora 17.58);

⁸ ANR-SJB, *fond Camera de Comerț și Industrie a Județului Râmnicu Sărat, dosar nr. 67/A, p.76;*

⁹ Dr. ing. Ion Irimia Zecheru, *O istorie mai puțin cunoscută – de la Găzăria Venus la Rafinăria Venus-Oilreg*, în Monitorul de petrol și gaze, nr. 9(67), septembrie 2007, p.46;

¹⁰ Idem, p. 47;

Constanța, la stația societății „Petrol Blok”, pentru alimentarea vaselor de pe Dunăre, la Brăila, cât și la Rafinăria B. Blum din comuna Mărgineni, Bacău. În același an 11.760 litri s-au trimis pentru alimentarea vaselor ce navighează pe Marea Neagră și s-au comercializat peste 200 mii litri motorină brută și peste 4 milioane litri de motorină parafinoasă¹¹. În anul 1938 Rafinăria avea declarată o suprafață de 3ha și 1137 mp și un număr de 77 de angajați. Enciclopedia României din anul 1938 menționează rafinăria râmniceană ca fiind a 35 a rafinării din țară ca vechime, însă cea mai importantă unitate industrială locală¹².

În perioada aprilie 1938 – iulie 1941 activitatea a fost oprită în totalitate, presa locală subliniind că personalul a fost concediat, iar bugetul orașului a fost văduvit de peste 1 milion de lei din taxe și impozite de la această întreprindere considerată una dintre cele mai importante întreprinderi din țară¹³. De la data de 1 august 1941, a fost preluată de Societatea „Astramina” București, având în depozite peste 400 mii litri ulei mineral, al cărui proprietar va fi misiunea militară germană din România. Noul proprietar va relua producția la rafinăria râmniceană la data de 13 februarie 1942, sub conducerea inginerului Alexandru Stamatopol, licențiat în chimie la Iași, având ca scop declarat efectuarea de operațiuni de industrializare și comercializare de produse minerale, petroliere și a derivatelor lor, dar și punerea în valoare de terenuri miniere prin prospecțiuni, explorare și exploatare, import-export. Tehnologia folosită la Râmnic era bazată pe instalația de distilare Bormann, cu o capacitate zilnică de prelucrare de 180 tone, pe instalația de prelucrare a parafinei cristalizate, cu o capacitate zilnică de prelucrare de 8 tone, rectificator de benzină, cu o capacitate zilnică de prelucrare de 15 tone, agitator de petrol, cu o capacitate zilnică de prelucrare de 65 tone, patru cazane Cornwall, rezervoare cu capacitate de 1.300 vagoane, laborator chimic și altele. Un raport privind întreprinderile care funcționau la 2 decembrie 1944 la Râmnicu Sărat arată că Rafinăria Venus avea o capacitate de prelucrare de 4320 vagoane anual¹⁴, iar numărul total de angajați era de 137 persoane¹⁵.

Anul 1948 avea să aducă o importantă schimbare pentru fabrica râmniceană prin Legea nr.119 din 11 iunie 1948, pentru naționalizarea întreprinderilor industriale, urmare firească a răsturnărilor din plan politic, noul regim comunist demarând astfel acțiunea de consolidare a propriei baze economice, prin trecerea capitalurilor și a întreprinderilor în proprietatea statului. Urmare a acestei legi,

¹¹ ANR-SJB, *fond Administrația Financiară a Județului Râmnicu Sărat, dosar 294/1937, p. 48-50;*

¹² Enciclopedia României, II, București, 1938, p.650;

¹³ *Gazeta Liberă*, X, nr. 170, 6 martie 1942;

¹⁴ ANR-SJB, *fond Prefectura Județului Râmnicu Sărat, dosar nr. 54/1944, p. 26;*

¹⁵ ANR-SJB, *fond Camera de Muncă Râmnicu Sărat, dosar nr. 24/1944, p.32;*

rafinăria a fost prima întreprindere naționalizată din oraș, în ziua de 7 iulie 1948 administratorul Gheorghe Câmpeanu fiind înlocuit cu Ionel Dumitrescu, iar noua denumire va fi Rafinăria nr. 8 a Centralei Petrolifere Muntenia¹⁶. De la naționalizare a mai funcționat doi ani, cu o capacitate de 100 de tone pe zi, prelucrând țiței parafinos primit de la schela Berca și de la Arbănași, apoi activitatea a fost oprită din cauza utilajelor învechite. A fost repusă în funcțiune în anul 1952, reprofilată pe regenerarea uleiurilor minerale uzate, cu o capacitate de producție de circa 1.000 tone pe an, fiind în subordinea Direcției Generale Aprovizionare și Desfacere din Ministerul Petrolului.

Denumirea acestei unități economice avea să se schimbe în perioada ce a urmat de mai multe ori, în funcție de modul de organizare/reorganizare a industriei comuniste. În anul 1951 se numea “Competrol” Râmnicu Sărat, în 1953 avea denumirea de Rafinăria nr. 1 Râmnicu Sărat, în 1957 se numea Rafinăria nr. 11 Râmnicu Sărat, iar în anul 1961 își schimbă denumirea în Întreprinderea de Regenerare a Uleiurilor Minerale Râmnicu Sărat, fiind în subordinea Centralei Industriale de Rafinării și petrochimie Ploiești.

Ziarul „Drapelul Roșu”, organ al Comitetului raional al Partidului Muncitoresc Român și al Sfatului Popular Raional Râmnicu Sărat, apărut în data de 13 decembrie 1958, ne prezintă într-un articol intitulat “Spre noi succese pe calea dezvoltării economiei naționale” modul în care politica economică a partidului pentru îndeplinirea Planului cincinal era diseminată la nivelul rafinăriei râmnicene, imediat după sesiunea plenară a Comitetului Central al P.M.R., așa cum se petrecea la toate unitățile economice. Reducerea costurilor de producție este sarcina continuă și sistematic impusă de partid, la fel ca realizarea planului înainte de termenul stabilit. “La Rafinăria nr. 11 ca și la celelalte întreprinderi și instituții, expunerea tov. Gh. Gheorghiu Dej la sesiunea plenară a C.C. al P.M.R. din 26-28 noiembrie a.c. a fost întâmpinată cu un sentiment de mândrie, de bucurie...În adunările care au avut loc pe secții și ateliere, rafinorii și-au exprimat cu acest prilej hotărârea de a lupta neobosit pentru a da viață prevederilor de plan pe 1959. Rafinăria nr. 11 – a spus tov. Prodan Traian, director al întreprinderii- va da în anul 1959 o producție globală mai mare față de anul 1958 cu 18,78%. Productivitatea muncii va crește cu 9,40%, iar prețul de cost va scădea cu 2,16%. Angajamentele luate de muncitori ne dau încrederea că cifrele planului pe anul 1959 vor fi cu mult depășite, pentru că s-au convins de justetea politicii partidului nostru, de faptul că drumul indicat de partid este drumul fericirii oamenilor muncii”¹⁷. Pentru apropiata sărbătorire a Republicii, la 30

¹⁶ *Chemarea Buzăului*, nr. 180, 27 iunie 1948;

¹⁷ „Drapelul Roșu”, organ al Comitetului raional al Partidului Muncitoresc Român și al Sfatului Popular Raional Râmnicu Sărat, 13 decembrie 1958, p 1;

decembrie și a Conferințe raionale de partid ce avusese loc este anunțată realizarea și depășirea planului producției globale de către muncitorii rafinori în proporție de 114,98%, reușind astfel ca planul anual să fie îndeplinit deja la 18 decembrie 1959. Sunt menționați muncitorii șefi de echipă care obținut rezultate deosebite în întrecerea socialistă.

Din anul 1973 se va numi Fabrica de Regenerare a Uleiurilor Minerale Râmnicu Sărat, sau F.R.U.M. Râmnicu Sărat, fiind în subordinea Centralei pentru Distribuția Produselor Petroliere (CDPP “PEC” București)¹⁸. După această reorganizare va urma perioada de glorie din toată istoria acestei unități de producție.

Angajarea personalului în perioada comunistă, ca și transferul se făcea conform legii nr. 24/1976, privind recrutarea și repartizarea forței de muncă, prin repartiție în funcție de media de absolvire a facultății, ținându-se cont de apartenența la organizația UTC sau de calitatea de membru PCR, dar și de recomandările și aprobările superiorilor ierarhici și a organelor de partid. “Aproximativ 50-60% din muncitori aveau studii gimnaziale, 15% studii liceale, dar erau și angajați cu două clase. În fabrică exista o persoană care se ocupa cu învățământul, având acces și la dosarele personale ale angajaților, această persoană având și funcția de secretar al organizației de bază, dar fiind și un colaborator al organelor locale de securitate”¹⁹. Ascensiunea profesională la nivelul de maestru era condiționată de absolvirea cursurilor specifice de pregătire profesională în afara unității.

În perioada anilor 1970-1989 numărul angajaților nu a fost niciodată mai mare de 160-180 de persoane, ceea ce făcea ca atmosfera să fie una dintre cele mai bune dintre toate fabricile din oraș. Nu era considerat o problemă sustragerea unui bidon cu maxim 3 litri de combustibil de către un muncitor la ieșirea de la program, la fel cum nu era o problemă ca, cei din conducere să primească câteva “păpușele de Panciu” (sticle cu șampanie), pentru a înlesni celor din zona viticolă schimbul de uleiuri uzate cu produs finit, la poarta rafinăriei.

O situație tensionată s-a produs în anul 1987²⁰, din cauza echipei de fotbal a fabricii. Începând cu anul 1986, la inițiativa inginerului Vâlceanu Ion, la nivelul întreprinderii s-a constituit o echipa de fotbal numită “Petrolistul”, care active în Divizia C, jucătorii desfășurându-și antrenamentul pe stadionul orașenesc, loc unde se făcea și muncă voluntară. În anul 1987 echipa a ajuns la performanța de a juca finala diviziei, cu echipa Laminorul Bacău. Înainte cu câteva zile de acest meci,

¹⁸ Dr. ing. Ion Irimia Zecheru, *O istorie mai puțin cunoscută – de la Găzăria Venus la Rafinăria Venus-Oilreg*, în Monitorul de petrol și gaze, nr. 9(67), septembrie 2007, p.47;

¹⁹ Interviu acordat în data de 30. 05. 2018, de dl. Oprescu V. Corneliu, inginer-șef la F.R.U.M. Râmnicu Sărat, în perioada 1980-1989;

²⁰ Interviu acordat în data de 02.06.2018, de doamna prof. Alexandrina Popescu, soția fostului director al întreprinderii, ing. Constantin Popescu, director în perioada 1963-1990;

directorul F.R.U.M. Râmnicu Sărat, ing. Constantin Popescu este chemat la Secretarul de partid unde se afla directorul întreprinderii ce patrona echipa adversă, a cărei soție era membră în Comitetul Executiv al Partidului Comunist Român, impunându-i directorului râmnician ca echipa Laminorul să câștige meciul. Constantin Popescu a primit pe loc suma de 100.000 lei pentru a o împărți jucătorilor echipei sale, ca recompensă.

Meciul s-a jucat la Focșani, iar echipa râmniciană, printr-o stratagemă a soției directorului, Alexandra Popescu, a câștigat meciul, contrar înțelegerii. A doua zi, directorul Constantin Popescu a fost chemat din nou la Prim-Secretarul Partidului, aspru mustrat și i s-a cerut să restituie suma de bani primită înaintea meciului, iar echipa râmniciană să fie transferată la echipa adversă. Aceasta decizie i-a revoltat pe toți muncitorii care, timp de 1 zi au făcut grevă, forțând astfel schimbarea deciziei. Urmare a acestei întâmplări echipa de fotbal a F.R.U.M. Râmnicu Sărat nu a mai fost susținută financiar de la nivel orășenesc, dar muncitorii s-au angajat să cotizeze voluntar din salariu pentru susținerea echipei.

Planurile de producție veneau anual de la Centrala PEC București, erau defalcate pe luni și au crescut constant. În luna februarie a fiecărui an se prezenta raportul activității pe anul anterior, în ședința organizației de baza a partidului. Uneori se acordau și premii bănești anuale tuturor muncitorilor. Și directorii de fabrică erau obligați să parcurgă cursurile de perfecționare. Directorul rafinării râmnicene, inginerului Constantin Popescu efectuează în perioada 12 – 31 ianuarie 1970 cursul intitulat “Tehnologia Prelucrării Petrolului”, în cadrul Institutului de Cercetare și proiectări pentru Prelucrarea Țițeiului - Ploiești²¹ După afirmația domnului Oprescu Corneliu, persoană care a îndeplinit funcția de inginer șef în perioada 1980-1989, “F.R.U.M. Râmnicu Sărat producea 10% din producția totală de uleiuri minerale a României²²”. Este cert faptul că între anii 1980-1989 Fabrica de Regenerare a Uleiurilor Uzate Râmnicu Sărat era unică în România prin domeniul de activitate pe care îl avea. Aici ajungea ca materie primă toată cantitatea de uleiuri minerale uzate colectate de stațiile PECO din țară, conform planului de colectare impus fiecărei stații, inclusiv cele colectate în marile depozite de colectare de la Giurgiu și Sibiu.

Fabrica de Regenerare a Uleiurilor Minerale Uzate de la Râmnicu Sărat transforma uleiul mineral uzat în cinci tipuri de produse: ulei T 75, utilizat pentru transmisie la tractoare, ulei M30 EXTRA , utilizat ca ulei pentru motoarele tractoarelor și mașinilor grele, ulei M 30 super 1, folosit la autocamioane,

²¹ Certificat de absolvire Nr. 31/ 26 06 1970, arhiva personală a doamnei Alexandrina Popescu, soția inginerului Constantin Popescu, consultată de autor la data de 25 10 2018;

²² Interviu acordat în data de 30. 05. 2018, de dl. Oprescu V. Corneliu, inginer-șef la F.R.U.M. Râmnicu Sărat, în perioada 1980-1989;

combustibil lichid TIP 3, folosit la focarele industriale și ulei pentru decofrarea betoanelor, un produs folosit în construcții, unic pentru toată țara. Suplimentar s-a mai produs în această perioadă și pastă de ambutisare pentru uzinele Dacia Pitești și Autocamioane Brașov. Întreaga producție era raportată centralei de la București, care asigura în sistem centralizat distribuția produselor, conform planului de livrare și cererilor din teritoriu. Nu s-a făcut niciodată export din producția fabricii râmnicene. În situații de criză, sau în alte situații speciale, la solicitarea primăriei locale și cu aprobarea centralei se asigura necesarul de combustibil lichid sau alte tipuri de produse pentru orașul Râmnicu Sărat. Întreprinderea avea repartizat de către primărie un sector pentru desfășurarea muncii patriotice.

Conform structurii producției globale industriale a orașului Râmnicu Sărat pe principalele produse²³, dacă în anul 1980 s-au produs 33.042 tone uleiuri minerale și 37.473 tone păcură, în anul 1987 producția a crescut la 34.000 tone uleiuri minerale și 54.000 tone păcură. Însă anul cel mai glorios din punct de vedere al producției, va rămâne pentru totdeauna anul 1988, când s-au produs 90.000 tone de ulei mineral, ceea ce, în mod evident a însemnat și depășirea planului anual. Cum era firesc și se practica cu entuziasm, performanța a fost răsplătită chiar de către Președintele Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, prin Decretul Prezidențial nr. 93/11.07.1989 de conferire a Brevetului Ordinul Muncii, clasa a II-a, “ Fabricii pentru Regenerarea Uleiurilor Minerale Râmnicu Sărat, Județul Buzău, pentru rezultatele deosebite obținute în anul 1988 și ocuparea locului II între unitățile din industrie”²⁴. Consiliul Central al Uniunii Sindicatelor din România răsplătește această performanță tot în luna iulie a anului 1989, prin acordarea unei Diplome “colectivului de oameni ai muncii al Fabricii pentru Regenerarea Uleiurilor Minerale Râmnicu Sărat, care a obținut în întrecerea socialist pentru îndeplinirea și depășirea planului național unic de dezvoltare economico-socială pe anul 1988 titlul de fruntașă, locul II”²⁵.

Acest record de producție s-a realizat sub conducerea celui mai longeviv director al unei fabrici râmnicene, inginerul Constantin Popescu, născut la 16 aprilie 1938 în com. Vărbilău, jud. Prahova, decedat la 6 martie 2006, la Râmnicu Sărat. Destinul individual al acestuia reprezintă un caz tipic de evoluție profesională în epocă, al unui tânăr inteligent și harnic, cu origini sănătoase, părinții fiind muncitori.

²³ Muzeul Municipal Râmnicu Sărat, secția istorie, fond Bunuri istorico-documentare, nr. inv. 437, *Orașul Râmnicu Sărat de la o legislatură la alta*, octombrie, 1987, p. 19;

²⁴ Brevet - Ordinul Muncii, clasa a II-a, 11 VII 1989, arhiva personală a domnului ing. Oprescu V. Corneliu, consultată de autor la data de 25.10.2018;

²⁵ Diploma, Uniunea Generală a Sindicatelor din România – Consiliul Central, Titlul de fruntașă, locul II, iulie 1989.; arhiva personală a domnului ing. Oprescu V. Corneliu, consultată de autor la data de 25.10.2018;

După absolvirea Facultății de Chimie din București, promoția 1963, Constantin Popescu este repartizat ca inginer stagiar la F.R.U.M. Râmnicu Sărat, în același an ajungând și director, ocupând această funcție până în anul 1990, când s-a pensionat. În perioada directoratului său a primit trei distincții de tip Brevet. La doar opt ani de la venirea sa la Râmnic, prin Decretul nr 137/1971 al Consiliului de Stat i s-a conferit tovarășului Constantin Popescu, inginer la Întreprinderea de Regenerare a uleiului din Râmnicu Sărat, Medalia “A 50-a aniversare a Partidului Comunist Român”, pentru merite în activitatea de partid și în opera de construire a socialismului²⁶. În anul 1972, prin Decretul nr. 480 al Consiliului de Stat, primește Medalia “25 de ani de la proclamarea Republicii”, pe brevet fiind consemnate exact aceleași merite ca în anul anterior²⁷. Tot în acest an, la 16 decembrie i se conferă Medalia Muncii, prin Decretul nr. 506/16 decembrie 1972²⁸. Anul 1974 avea să-i aducă directorului o altă distincție aniversară, prin Decretul prezidențial nr. 140/1974, Medalia “30 de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă”, pentru merite deosebite în înfăptuirea politicii Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră²⁹. Toate cele trei distincții sunt semnate de Președintele Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu și au aplicat timbru sec.

Pentru desfășurarea activității acestei unități de prelucrare a petrolului și a uleiurilor uzate a fost necesar să se înființeze un depozit de deșeuri petroliere. De la începutul activității și până în anul 1970 a funcționat un depozit de deșeuri petroliere cu o suprafață de aproximativ 900 mp și o capacitate estimate la 3.500 tone reziduuri (batalul vechi), situat în incinta societății. Al doilea depozit de reziduuri petroliere s-a construit și a fost dat în exploatare în anul 1970, fiind situate în extravilanul localității, la circa 200 de metri N-V de malul stâng al râului Râmnic și la aproximativ 2,5 km de sediul societății. Suprafața batalului nou este de aproximativ 62.000 mp și conține încă o cantitate enormă de reziduuri, estimate la 150.000 tone deșeuri. Acest depozit a funcționat până în anul 2004.

²⁶ Brevet - Medalia “A 50-a aniversare a Partidului Comunist Român”, arhiva personală a doamnei Alexandrina Popescu, soția inginerului Constantin Popescu, consultată de autor la data de 25 10 2018;

²⁷ Brevet - Medalia “25 de ani de la proclamarea Republicii”, arhiva personală a doamnei Alexandrina Popescu, soția inginerului Constantin Popescu, consultată de autor la data de 15 11 2018;

²⁸ Legitimație Medalia Muncii, 1972, arhiva personală a doamnei Alexandrina Popescu, soția inginerului Constantin Popescu, consultată de autor la data de 15 11 2018;

²⁹ Brevet - Medalia “30 de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă”, arhiva personală a doamnei Alexandrina Popescu, soția inginerului Constantin Popescu, consultată de autor la data de 15 11 2018;